

Sygn. akt II Ca 348/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 sierpnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Legnicy II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Elżbieta Piotrowska
Sędziowie:	SSO Robert Figurski SSO Sabina Ziser (spraw.)
Protokolant:	st. sekr. sąd. Roksana Babiarczyk

po rozpoznaniu w dniu 29 sierpnia 2013 roku w Legnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa B. S.

przeciwko pozwanemu D. R.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Legnicy

z dnia 22 marca 2013 roku

sygn. akt VII C 1290/12

I. **oddala apelację;**

II. **zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 90 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.**

Sygn. akt II Ca 348/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 22 marca 2013r. Sąd Rejonowy w Legnicy oddalił powództwo B. S. skierowane przeciwko D. R. o zapłatę kwoty 1.386 zł z ustawowymi odsetkami oraz zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu swojego stanowiska Sąd Rejonowy wskazał, że pozwany jako pełnomocnik procesowy powódki działał na podstawie łączącej strony umowy zlecenia, której cechą jest staranne działanie. Pełnomocnik procesowy nie jest bowiem w stanie zagwarantować wyniku sporu sądowego zobowiązany jest jedynie do podejmowania czynności zmierzających do osiągnięcia zamierzonego skutku. Pozwany reprezentując powódkę w postępowaniu w sprawie o sygn. akt XIV C 564/09 o zapłatę nie złożył wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego na okoliczność wysokości szkody. W ocenie Sądu Rejonowego pozwany swoim zachowaniem a właściwie zaniechaniem nie dopełnił obowiązków wynikających z zawartej umowy zlecenia. Stwierdzenie uchybień po stronie pełnomocnika nie świadczy jednak automatycznie o jego odpowiedzialności za wynik postępowania albowiem zgodnie z przyjętym przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13.06.2008r., sygn. akt I CSK 514/07, stanowiskiem w sytuacji gdy podstawą roszczenia odszkodowawczego od pełnomocnika jest twierdzenie, że z jego winy strona przegrała postępowanie zachodzi konieczność zbadania, czy wynik postępowania mógł by ostatecznie inny przy założeniu należytego wypełnienia obowiązków przez pełnomocnika. W ocenie Sądu Rejonowego powódka nie wykazała przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego, między innymi nie wykazała aby potencjalne złożenie przez pozwanego wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego skutkowałoby korzystnym dla niej rozstrzygnięciem, a tym samym nie wykazała istnienia związku przyczynowego. Za niewystarczające dla uwzględnienia powództwa Sąd uznał powołanie się przez powódkę na motywy zawarte w uzasadnieniu wyroku wydanego w sprawie XIV C 564/09. Z uwagi na hipotetyczny charakter szkody jaka ustalania jest w niniejszym procesie rzeczą powódki było wykazanie jej realności z tak dużym prawdopodobieństwem, które uzasadniałoby przyjęcie, że wynik postępowania w sprawie XIV C 564/09 byłby korzystny dla powódki- sposobem wskazania powyższego byłby niewątpliwie dowód z opinii biegłego sądowego powołany na potrzeby niniejszej sprawy. Zdaniem Sądu pierwszej instancji powódka nie wykazała również szkody, którą poniosła na skutek zachowania pozwanego, jak wynika bowiem z materiału dowodowego wszelkie opłaty poniesione w sprawie XIV C 564/09 były poniesione przez Krajowe Biuro (...) nie zaś przez powódkę. W ocenie Sądu pierwszej instancji brak był podstaw do stwierdzenia uchybień w działaniach pozwanego w toku postępowania zażaleniowego oraz w postępowaniu apelacyjnym.

Z rozstrzygnięciem tym w całości nie zgodziła się powódka wnosząc apelację, w której zarzuciła:

- 1.naruszenie prawa materialnego w postaci art. 734 par. 1 kc poprzez przyjęcie, że pozwany z należytą starannością dokonał czynności prawnej na rzecz dającej zlecenie powódki,
2. naruszenie prawa materialnego w postaci art. 415 kc poprzez przyjęcie, że powódka przegrała postępowanie cywilne nie z winy pozwanego a tym samym, że nie ponosi on winy za wynik tego postępowania,
- 3 naruszenie prawa procesowego, tj. art. 233 kpc poprzez:
 - błędne ustalenie stanu faktycznego polegające na przyjęciu, że zaniechanie pozwanego nie świadczy o braku starannego dziania, a co za tym idzie, nie doprowadziło do przegrania postępowania przez powódkę,
 - niewłaściwą analizę materiału dowodowego, tj. przyjęcie, że nie dopełnienie obowiązków wynikających z zawartej umowy zlecenia oraz stwierdzenie uchybień po stronie pełnomocnika procesowego nie świadczy o jego odpowiedzialności za wynik postępowania,
 - oparcie rozstrzygnięcia wyłącznie na twierdzeniach pozwanego mimo wykazania faktu skonfliktowania strony pozwanej z powódką, co rzutuje na wiarygodność jego zeznań,
 - uznanie za niewiarygodne i pominięcie wyjaśnień powódki.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżąca domagała się zmiany wyroku i uwzględnienia żądania pozwu ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu. Domagała się również zasądzenia od pozwanego kosztów postępowania za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja podlega oddaleniu.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy nie dopuścił się zarzucanej mu w apelacji obrazy prawa procesowego, nie naruszył też prawa materialnego i w ustalonych poprawnie okolicznościach faktycznych sprawy wydał trafne rozstrzygnięcie. Sąd pierwszej instancji w pisemnych motywach wyroku w sposób wyczerpujący i zrozumiały przedstawił wszystkie okoliczności, które złożyły się na ocenę Sądu, która z pewnością nie narusza zasad sędziowskiej oceny materiału dowodowego, przeciwnie pozostając z nimi w zgodzie przeprowadził analizę i wnioskowanie, któremu nie sposób skutecznie zarzucić dowolności czy sprzeczności z zebrany w sprawie materiałem dowodowym, co powoduje ocenę zarzutu naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. za chybioną.

Nie sposób zgodzić się z zarzutem naruszenia art. 734 par. 1 kc poprzez przyjęcie, że pozwany z należyłą starannością dokonał czynności prawnej na rzecz dającej zlecenie powódki albowiem Sąd Rejonowy w pisemnych motywach rozstrzygnięcia nie zawarł takiego stwierdzenia wręcz przeciwnie przyznał, że pozwany swoim zachowaniem a właściwie zaniechaniem nie dopełnił obowiązków wynikających z zawartej umowy zlecenia.

Nie doszło w niniejszej sprawie również do naruszenia przepisu art. 415 kc albowiem przepis ten nie stanowił podstawy prawnej dla dochodzenia roszczeń objętych pozwem. Skoro powódka uzasadniając żądanie pozwu powołała się na łączącą strony umowę i fakt jej nienależytego wykonania, z czym miała wiązać odpowiedzialność odszkodowawczą pozwanego, to postawą jej roszczenia był art. 471 kc w zw. z art. 734 kc przewidujący odpowiedzialność z tytułu nienależytego wykonania umowy. Odpowiedzialność ta dochodzi do skutku w przypadku ziszczenia się jej trzech przesłanek w postaci zdarzenia wywołującego szkodę tj. niewykonania lub nienależytego wykonania umowy, szkody i związku przyczynowego pomiędzy zdarzeniem i szkodą. Obowiązek udowodnienia tych przesłanek zgodnie z zasadą rozkładu ciężaru dowodowego spoczywał na powódce, przy czym art. 471 kpc wprowadza domniemanie winy w niewykonaniu lub nienależytym wykonaniu umowy.

Słusznie Sąd Rejonowy zauważył, że powódka nie udowodniła przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego. Samo bowiem stwierdzenie uchybień po stronie pełnomocnika nie świadczy automatycznie o jego odpowiedzialności za wynik postępowania. Sąd Okręgowy w pełni podziela pogląd wyrażony w tym przedmiocie przez Sąd Najwyższy między innymi powołany w wyroku z dnia 13.06.2008r., sygn. akt I CSK 514/07, przewidujący, że „w sytuacji gdy podstawę roszczenia odszkodowawczego dochodzonego od pełnomocnika procesowego jest twierdzenie, że z jego winy strona przegrała proces, zachodzi konieczność zbadania czy wynik procesu mógłby być inny przy założeniu należytego wypełnienia obowiązków przez pełnomocnika”.

Prawidłowo zatem Sąd pierwszej instancji powiązał możliwość stwierdzenia szkody powódki z wykazaniem przez nią, że orzeczenie wydane w jej sprawie było wadliwe i mogło zapaść inne, przy założeniu należytego wypełnienia obowiązków przez pełnomocnika. Okoliczność ta w ocenie Sądu Okręgowego winna była być wykazana w niniejszej sprawie poprzez złożenie przez powódkę wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej, który oszacowałaby wysokość rzeczywistej szkody poniesionej przez powódkę w związku z wypadkiem komunikacyjnym. Dowód ten pozwoliłby ustalić czy treść rozstrzygnięcia w sprawie o sygn. akt XIV C 564/08 byłaby inna, tj. zgodna z żądaniem pozwu, co w konsekwencji stanowiłoby potwierdzenie, istnienia przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego.

W tych okolicznościach uznać należy, że Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego uznając, że powódka nie wykazała przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego w tym, że pomiędzy szkodą za zaniechaniem jej pełnomocnika zachodził normalny związek przyczynowy, o którym mowa w art. 361 kc.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy oddalił apelację jako pozbawioną uzasadnionych podstaw prawnych na podstawie art. 385 kpc.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc w zw.z par. 12 ust. 1 pkt. 1 w zw. z par. 6 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu.